

Een wonderlijk mooi moment.....

Kortgeleden kreeg ik laat op de avond een melding van een overlijden. Het betrof een oudere mevrouw. Zij was langdurig ziek geweest en thuis verzorgd door haar beide volwassen kinderen, de thuiszorg, burens en vrienden. Al deze mensen hadden haar gedurende 4 jaar liefdevol geholpen. Zij had aangegeven graag thuis te willen sterven, zonder pijn en niet alleen. En zo geschiedde. Haar beide kinderen waren op het moment van haar overlijden aanwezig. De thuiszorghulp die haar, samen met een collega, al 2 jaar verzorgde kwam kort na haar heengaan binnen. Een jarenlange strijd tegen een niet te winnen ziekte was gestreden. Het was goed zo. De dokter werd gebeld om het overlijden vast te stellen. Een vriend en ook de gewaarschuwde andere huishulp arriveerden. Toen ik binnenkwam zaten deze 4 mensen om de keukentafel, verdrietig, maar ook dankbaar dat ze zo vredig was heengegaan. We maakten kennis en bespraken de mogelijkheden voor de uitvaart. Ik stelde voor om de overledene eerst te verzorgen daar het inmiddels al laat was en er nog een koeling gebracht moest worden. Mevrouw zou namelijk thuis in de huiskamer op een bed worden opgebaard. Ik vertelde dat dit niet was toegestaan op het huidige bed van de zorgcentrale. Er moest dus een ander bed komen. Boven stond nog wel een bed, maar dit was wat laag. Er werd dus van alles verzonnen om dit bed hoger te plaatsen. De daarvoor veel gebruikte kratjes waren niet aanwezig, maar de zoon bedacht dat er op zolder nog wat oude kastjes stonden die er wel onder zouden passen. En zo gingen de mannen aan de slag om het bed naar beneden te halen en te installeren. De dochter en de beide hulpen wilden graag helpen met de laatste verzorging. Daar de overledene erg zwaar was, waren vele handen welkom. Ik gaf instructie en stond hen bij en zij wassen en kleedden de overledene. Het ging allemaal heel ontspannen en gemoedelijk. Ondertussen kwam er ook een buurvrouw binnen. Ook zij had zo haar steentje bijgedragen de laatste jaren. Even later vertelde zij mij dat ze nooit wilde kijken naar een overledene daar ze nog een hele nare herinnering had van vroeger, maar nu vond ze het niet eng. Ze had al enkele malen gekeken zonder angstgevoel. De sfeer was goed. Er werd gepraat en ook gelachen. Voor een buitenstaander misschien moeilijk te begrijpen, maar op dat moment heel gewoon. Iedereen was actief, wat een teamwork! Dochter, zoon, twee huishulpen, een vriend, de buurvrouw en ik (de uitvaartverzorgster), een wonderlijke combinatie en situatie. Iedereen hielp spontaan mee. Een bijzondere ervaring voor allen. Het bed werd uiteindelijk geïnstalleerd en de overledene lag gewassen in schone kleding met een ontspannen uitdrukking op haar gezicht. Geen strijd meer. De bedkoeling werd gebracht en met ons zessen tilden we mevrouw over op het andere bed. Hier werden mooie doeken omheen gedrapeerd en de buurvrouw haalde thuis nog een mooie doek om over het bed heen te leggen. Het bed van de zorginstelling werd uit elkaar gehaald en in de schuur gezet. De huiskamer werd opgeruimd en zo zaten we even later wederom aan de keukentafel om de uitvaart verder vorm te geven. Alle wensen werden besproken. De crematiedag en tijd werden vastgelegd. Er werd een mooie kaart uitgezocht en de tekst die erop kwam was heel persoonlijk. Alle aanwezigen voelden naast het verdriet ook een soort uitbundige blijdschap, bijna een feestgevoel, gewoon om hoe het allemaal was gegaan. Het voelde zo goed en ook zo bijzonder. Een wonderlijk mooi moment.....